

”הבט אחורה בזעם” מאת ג'והן אוסבורן

דמות: ג'ימי פורטר

כל מי שעוד לא ראה אדם גוסס, סובל ממקרה חמור של בתוליות!
משך שנים עשר חודשים ראיתי את אבי גוסס.
הייתי אז בן עשר.
הוא חזר פצוע ממלחמת האזרחים מספרד, את מבינה, לא נשאר לו הרבה
זמן לחיות. כולם ידעו את זה. אפילו אני ידעתי.
אבל, את מבינה, אני הייתי האדם היחידי שהיה אכפת לו. המשפחה
היתה נבוכה בגלל כל העניין. נבוכה ונרגזת. מה שנוגע לאמא שלי, הדבר
היחידי שהיא היתה מסוגלת לחשוב עליו היה זה שהיא התחברה לאדם
שהיה תמיד בצד הלא נכון של המתרס.
כולנו חיכינו שהוא ימות. אמא שלי טיפלה בו מבלי להתלונן, אבל לא
יותר מזה. אולי היא ריחמה עליו, כנראה שרק לזה היתה מסוגלת. אני
הייתי היחידי שהיה אכפת לו! בכל פעם שהתיישבתי בקצה המיטה שלו,
כדי להקשיב לדברים שסיפר לי, או שקרא לפני, הייתי צריך להילחם
בדמעות שעמדו לפרוץ החוצה. ובסוף שנים עשר החודשים הייתי כבר
לוחם ותיק.
המאזין היחידי שהיה לכישלון הקודח הזה בדמות אדם הייתי אני, נער
קטן ומפוחד.
הוא היה מדבר אלי במשך שעות, שופך את כל מה שנוטר מחייו לפני ילד
קטן, בודד ומבולבל, שבקושי היה מסוגל להבין חצי ממה ששמע. ילד
שהרגיש רק בייאוש, במרירות, וברייח המתקתק והמבחיל של אדם גוסס.
את רואה אני למדתי בגיל צעיר איך להיות זועם- זועם וחסר אונים ואני
לא מסוגל לשכוח את זה.
אני ידעתי יותר על אהבה... בגידה... ומוות בגיל עשר, משאת תדעי במשך
כל ימי חיך.